

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 13C/288/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416216904
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Garaj
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2019:4416216904.5

Rozhodnutie

Okresný súd Nové Zámky samosudcom Mgr. Petrom Garajom v právnej veci žalobcu: B. M., nar. XX.X.XXXX, bytom O., G. rad XX, zast. Judr. Milan Šulva, advokát, AS Legal s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, Hlučínska 1/11, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n ý písomne sa ospravedlniť žalobcovi za nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nových Zámkoch ČVS: ORP - 459/OEK-NZ-2005 z 23.2.2011, ktorým sa začalo trestné stíhanie proti žalobcovi, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom a to tak, že do 3 dní po právoplatnosti rozsudku zašle žalobcovi na jeho korešpondenčnú adresu trvalého bydliska písomné ospravedlnenie v znení: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sa ospravedľuje B. M., nar. XX.X.XXXX za ujmu spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-459/OEK-NZ-2005 zo dňa 23.2.2011, ktorým sa začalo trestné stíhanie voči nemu, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom.

Súd žalobu v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 € za nezákonné rozhodnutie z a m i e t a .

Žiadnej zo strán súd n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojou žalobou voči žalovanému domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nových Zámkoch ČVS: ORP - 459/OEK-NZ-2005 z 23.2.2011, ktorým sa začalo trestné stíhanie proti nemu, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom a nezákonným úradným postupom v uvedenej veci (spočívajúcom v tom, že trestné konanie trvalo neprimerane dlho), nakoľko bolo preukázané, že žalobca trestný čin nespáchal a domáhal sa ospravedlnenia zo strany žalovaného, náhrady trov trestného konania, ktoré trovy vynaložil a tiež náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie (vo výške 50 000 €) a náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonný postup (vo výške 50 000 €), keď ďalej tvrdil, že sú splnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za túto škodu a tiež to, že uvedené trestné konanie malo za následok zníženie dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti a tiež vznik závažných zdravotných problémov žalobcu a preto samotné konštatovanie porušenia práva nie je podľa neho dostačujúcim odškodnením.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a uviedol, že nie sú splnené základné predpoklady priznania nároku na náhradu škody a to spôsobenie škody nezákonným rozhodnutím alebo nezákonným postupom orgánu verejnej moci, keď rozhodnutie vyšetrovateľa z 23.2.2011, ktoré žalobca považuje za nezákonné, nebolo zrušené orgánom na to príslušným podľa predpisov trestného práva, čo je podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Zb. nevyhnutnou podmienkou pre priznanie náhrady škody, taktiež namietal, že samotná

skutočnosť, že žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, nezakladá bez ďalšieho skutočnosť, že by uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo automaticky nezákonné (v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II US 163/2013 z 13.11.2013 a tiež rozsudok NS SR 10C/191/2014- 185 z 19.10.2016). Ďalej uviedol, že taktiež zbytočné prietahy v trestnom konaní sú iba tvrdením žalobcu, nekonštatoval ich žiaden na to oprávnený orgán, žalobca v priebehu konania nijako nežiadal ich odstránenie a nežiadal preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní, pričom je z obsahu spisu zrejmé, že vo veci bolo vydaných množstvo rozhodnutí, dĺžka konania bola ovplyvnená náročnosťou veci a jeho dĺžka i žiadosťou žalobcu o odňatie veci dozorujúcej prokuratúre, ktorej žiadosti vyhovieť nebolo a žalobca uviedol, že trestné stíhanie síce začalo dňa 27.5.2005, ale voči žalobcovi ako osobe bolo obvinenie vznesené až 23.2.2011 a skočilo dňa 1.4.2014, ktorú dobu považuje za primeranú.

3. Okresný súd Nové Zámky rozsudkom 13C/288/2016-145 z 26.4.2017 žalobe vyhovel v časti týkajúcej sa náhrady trov trestného konania (skutočnej škody) a v časti, v ktorej žalobca žiadal ospravedlnenie žalovaného ako satisfakciu za jeho nezákonný úradný postup a nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia), keď konštatoval, že sú splnené všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody v tomto smere a takéto odškodnenie žalobcu bude primerané. Žalobu v časti nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup a tiež za nezákonné rozhodnutie súd zamietol ako nedôvodnú, keď konštatoval, že ospravedlnenie bude vzhľadom na okolnosti primeraným zadostučiniením.

4. Krajský súd Nitra rozsudkom 7Co/298/2017-204 z 13.12.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v časti uplatnenej náhrady za trovy trestného konania a účelne vynaložené náklady právneho zastupovania (uplatnený v sume 1609,05 €) tak, že priznal žalobcovi tento nárok vo výške 1557,35 € (v zostávajúcej časti tento nárok zamietol), v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonný úradný postup (uplatnenej vo výške 50 000 €) odvolací súd tento rozsudok potvrdil a v časti týkajúcej sa písomného ospravedlnenia a v časti náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie (uplatnenej vo výške ďalších 50 000 €) ho zrušil a vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Pokiaľ ide o zrušujúcu časť tohto rozsudku, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa má opätovne zaoberať nárokmi žalobcu na písomné ospravedlnenie a zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie zohľadniac judikatúru súdov.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov a oboznámením ku spisu pripojených dokladov a správ a zistil tento skutkový a právny stav:

6. Zo spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nových Zámkoch ČVS: ORP - 459/OEK-NZ-2005 súd zistil, že v uvedenej trestnej veci boli vydané tieto rozhodnutia:- dňa 27.5.2005 bolo vyšetrovateľom začaté trestné stíhanie pre trestný čin podvodu, ktorého sa mal dopustiť spolupáchateľstvom i žalobca, - dňa 23.2.2006 bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia za tento trestný čin voči žalobcovi, - dňa 4.4.2006 bolo predchádzajúce rozhodnutie prokurátorom na základe sťažnosti žalobcu zrušené, - dňa 28.12.2006 vyšetrovateľ trestné stíhanie uznesením prerušil, - dňa 2.2.2007 prokurátor predchádzajúce uznesenie zrušil, - dňa 24.9.2007 bolo voči žalobcovi uznesením vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvo, - dňa 25.2.2008 na základe sťažnosti žalobcu bolo predchádzajúce uznesenie zrušené, - dňa 26.11.2008 bolo uznesením vyšetrovateľa trestné stíhanie zastavené, - dňa 15.12.2008 prokurátor toto uznesenie zrušil, - dňa 9.6.2010 vyšetrovateľ trestné stíhanie opätovne zastavil, - dňa 29.10.2010 prokurátor predchádzajúce uznesenie zrušil, - dňa 23.2.2011 bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom v štádiu pokusu, - proti tomuto uzneseniu žalobca dňa 7.3.2011 podal sťažnosť - dňa 23.3.2011 bola táto sťažnosť prokurátorom zamietnutá, -dňa 17.5.2013 bola na súd podaná obžaloba na žalobcu, - dňa 5.2.2014 bol rozsudkom súdu žalobca spod obžaloby oslobodený, prokuratúra proti tomuto rozsudku podala odvolanie, ktoré však zobrala späť a rozsudok tak nadobudol dňa 1.4.2014 právoplatnosť.

7. Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky 2T/69/2013 súd zistil, že obžaloba na žalobcu pre spáchanie trestného činu podvodu bola na súde podaná dňa 20.5.2013. Taktiež súd zistil, že dňa 14.10.2013 sa nariadené hlavné pojednávanie neuskutočnilo a že právny zástupca žalobcu sa v uvedený deň na súd nedostavil.

8. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že na toto sa zabudnúť nedá, začalo sa to tým, že jeho kolegovia a spoločníci podali na neho trestné oznámenie, že porušil zákon, on však bol nevinný, vysvetľoval to na polícii i prokuratúre a 8 rokov chcel od nich vedieť aký zákon porušil, ale odpoveď nedostal. Uviedol, že podľa neho je nepochopiteľné ako ho takto mohli obviniť, pretože neporušil žiadny zákon, bol a aj je bezúhonným človekom a nikomu toto nepraje, bol predvolaný na Obecný úrad, aby vysvetlil nejaké veci, pretože polícia od nich žiadala na neho posudok, celé to zle vplývalo na neho i jeho rodinu, osobitne to, že ho dali sledovať, nejde ani opísať ako to na neho vplývalo, ale zmenilo to celý jeho život, nedokáže opísať ako zdravotne, k lekárovi totiž nechodí, ale zle na neho vplývalo už len keď išiel na výsluch a vedel, že ho budú chcieť odsúdiť, ťažko sa mu o tom hovorí, bol vystresovaný, nervózny a až po jeho oslobodení sa ich život dostal do starých koľají, no zabudnúť na to nejde. Uviedol, že počas trestného stíhania mu niekoľkí jeho známi povedali, že po ňom idú, že ho chcú zlikvidovať on tomu neveril, no prejavilo sa to na jeho vzťahu s blízkymi, deti spočiatku do toho ťahať nechceli, ale trvalo to dlho a nedalo sa tomu vyhnúť, nechápali ako je to možné, keď nič nespravil, ťažko to pár slovami opísať, ale všetci verili, že bude oslobodený.

9. Svedok C. Q. vo svojej výpovedi uviedol, že žalobcu pozná asi od roku 2000 ako korektného a dobrého človeka, niekedy v roku 2005/2006 začali spolu robiť komasáciu a keď sa dozvedel o jeho trestnom stíhaní, neurobil si žiadny názor, pretože kým nepozná pozadie, nevie sa vyjadriť, keď je človek pod tlakom, môže urobiť chybu, ale naďalej spolu vychádzali dobre, ich vzťah to nijako neovplyvnilo, hoci ho to prekvapilo a tiež aj ľudí okolo neho a tiež v Andovciach. Uviedol, že žalobcovi trestné stíhanie určite neprosperovalo, stávalo sa mu, že keď sa rozprávali, bolo to pred súdom, tak sa rozbehol a hovoril tak, že mu ani rozumieť nebolo a on mu preto odporúčal návštevu lekára, je možné, že to bolo preto, že bol psychicky zaťažovaný a prenieslo sa to aj do jeho rodiny, muselo to tak byť, pretože on z vlastnej skúsenosti vie, to v takom prípade rodinu neobide, nevie síce nič konkrétne, o týchto veciach s nimi nehovoril, pokiaľ sa to na žalobcovi prejavilo, bolo to asi v rokoch 2008-2009. Dodal, že so žalobcom sa o tom rozprával asi dvakrát, ani moc nechcel, ale žalobca mu povedal, že je obvinený, zožieralo ho to a cítil sa byť nevinný, no ani potom sa jeho názor na žalobcu nezmenil.

10. Svedkyňa Q. R., dcéra žalobcu, vo svojej výpovedi uviedla, že ich vzťah s otcom bol pred začatím jeho trestného stíhania veľmi dobrý a v poriadku, asi niekedy v rokoch 2009-2010 sa dozvedela o trestnom stíhaní, predtým otca vnímala ako čestného človeka, bola prekvapená a nechcela tomu veriť, teda, že by išlo o niečo vážne, nevie z čoho bol obvinený, ale jeho správanie sa zmenilo, začal byť výbušný, nervózny, uzatváral sa do seba, stránil sa ich, nekomunikoval a to ovplyvnilo aj ich vzťah, keď s deťmi už nechodili k rodičom tak často. Uviedla, že jej dcére vadilo, že žalobca je nervóznejší, syn si to tak nepripúšťal, v tom období sa s otcom stretávali tak 1-2 krát mesačne, veľmi sa so svojimi problémami nezveroval, nechával si to pre seba, ale bolo na ňom vidno, že má nejaký problém a trápi ho to. Uviedla, že spočiatku otcovi verila, potom prišli pochybnosti o tom čo sa stalo, teraz dúfa, že hovoril pravdu, nevie, či je trestné stíhanie skončené, ale ich vzťah sa pomaly lepší. Dodala, že tieto problémy sa určite prejavili aj na jeho zdravotnom stave, doteraz sa často zajakáva, bolo to aj predtým, ale nie až do tej miery, on sám povedal, že je to preto.

11. Svedkyňa M. V., sestra žalobcu, vo svojej výpovedi uviedla, že sa to začalo niekedy v roku 1995 - 97, keď bol žalobca ako konateľ vylúčený zo spoločnosti Agrokontrakt a v roku 2004-2005 na neho podali trestné oznámenie, predtým spolu vychádzali dobre, potom to však bolo nemysliteľné, zmenil sa, predtým ho brala za vzor, bol spravodlivý, šikovný, nepoznal prekážky a mal výsledky, ale potom sa s ním nedalo rozprávať, hlavne doma, bol uzavretý, mĺkvy, potom zase vybuchol, za všetko sa vadal, zle to na ňu vplývalo a tieto problémy, ktoré s ním prežívala, ju spolu s tým, že aj ju z práce vyhodili, dostali na psychiatriu. Uviedla, že od začiatku bratovi verila, preto sa ani po tých problémoch jej vzťah k nemu nezmenil, on však začal hovoriť rýchlo, začal sa zajakávať a ona to pripisuje trestnému stíhaniu, pretože predtým to nerobil, cítil sa byť nevinný, veľa sa o tom rozprávali, ťahalo sa to dlho a on hovorieval, že dúfa, že sa raz dočká spravodlivosti. Uviedla, že jeho manželka a deti s ním o týchto veciach odmietali hovoriť, ale nielen o nich, bol tam problém v komunikácii a dodala, že keď bol vydaný zatykač, bola z toho mimo, žiadne ďalšie zdravotné problémy nezaregistrovala.

12. Zo žiadosti z žalobcu z 23.3.2016 súd zistil, že žalobca svoj nárok na náhradu škody uplatnil na Ministerstve vnútra SR dňa 1.4.2016, kedy bola ministerstvom táto žiadosť prijatá.

13. Z podania žalobcu z 29.6.2016 súd zistil, že MV SR vyššie uvedenú žiadosť žalobcu postúpilo žalovanému dňa 8.4.2016 a tiež to, že žalovaný žalobcovi týmto podaním oznámil, že jeho žiadosť považuje za nedôvodnú (z obdobných dôvodov, akými argumentoval v tomto konaní).

14. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Zb. tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

15. Podľa § 3 zákona č. 514/2003 Zb. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

16. Podľa § 4 ods. 1, písm. f) zákona č. 514/2003 Zb. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

17. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

18. Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Zb. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

19. Podľa § 17 zákona č. 514/2003 Zb. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

20. Podľa Ústavy SR, čl. 46 ods. 3, má každý právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004.

21. Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 163/2013 z 13. 11.2013).

22. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade s zákonom,

vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby, a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený, alebo si ho zvolil sám (R 70/1994, obdobne R 35/1991).

23. Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu.

24. Táto právna úprava sa týka zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy a tiež predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu. Z koncepcie zákona vyplýva, že zodpovedným subjektom je štát a to v prípade, že škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci alebo územná samospráva, a to v prípade, že škoda bola spôsobená pri výkone samosprávy. Zodpovednosti za škodu sa štát nemôže zbaviť. V prípade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za danú škodu v prípade nezákonného rozhodnutia, nezákonného zatknutia, zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody, rozhodnutia o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe, alebo v prípade nesprávneho úradného postupu. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že „ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.“ Vzhľadom na uvedené je potrebné, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú.

25. Pre vznik škody, resp. zodpovednosti za škodu sa vyžadujú nasledovné predpoklady: a) nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste alebo ochrannom opatrení, rozhodnutie o väzbe alebo nesprávny úradný postup. V prípade, že sa jedná o nezákonné rozhodnutie sa požaduje, aby bolo rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, neskôr zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Je potrebné, aby poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok, avšak toto neplatí, ak sa jedná o prípady hodné osobitného zreteľa podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení neskorších predpisov. „Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je umiestnené vo štvrtjej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli aj v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. V prípade uvedeného zákona je základným zmyslom ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR,

nemožno preto vyžadovať formálne zrušenie (zmenu) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania v znesení obvinenia pre nezákonnosť. b) škoda. Škodou podľa zákona č. 514/2003 Z.z., v znení neskorších predpisov, je skutočná škoda a ušlý zisk. Tak ako má poškodený právo na náhradu majetkovej škody, má poškodený právo aj na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a to v prípade, že by konštatovanie porušenia práva, nebolo dostatočným zadostučiniením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Nemajetkovou ujmu je určitá náhrada za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu vo sfére fyzickej osoby. Je dôležité tu prihliadať na to, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Výška náhrady v peniazoch je voľne vyjadriteľná súdom, ktorý sa musí opierať o preskúmateľné hľadiská. c) príčinná súvislosť medzi a) a b).

26. V prípade uplatnenia náhrady škody, má poškodený právo aj na náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe a pod.

27. Osobitosťou náhrady škody je to, že pred uplatnením nároku na náhradu škody na súde treba spravidla nárok vopred prerokovať s príslušným orgánom podanou písomnou žiadosťou. Tento nárok má uspokojiť predovšetkým orgán príslušný na prerokovanie nároku. V prípade, že kompetentný orgán v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojil nárok poškodeného čo i len sčasti, poškodený sa môže domáhať uspokojenia nároku na súde a tiež môže podať sťažnosť za prieťahy v konaní.

28. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi, bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.2.1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93).

29. Peňažná satisfakcia je slovenským zákonodarcom vnímaná ako satisfakcia subsidiárna, ktorá nastupuje až v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pri aplikácii tohto princípu je však súd limitovaný (okrem iného) čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý každému garantuje účinný prostriedok nápravy aj v prípade, že sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností. S ohľadom na uvedené je treba prípady, v ktorých postačuje nepeňažná satisfakcia, vykladať zužujúco (pôjde o prípady, v ktorých sú k tomu dôvody).

30. Súd má za to, že pokiaľ ide predmet tohto konania (ktorým je náhrada škody pre vydanie nezákonného rozhodnutia a nesprávny úradný postup), je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného. Podľa § 4 ods. 1, písm. f) zákona č. 514/2003 Zb. v danom prípade koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (pokiaľ ide o škodu spôsobenú štátnym orgánom v trestnom konaní.

31. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že uznesenie o začatí trestného stíhania vyšetrovateľ vydal dňa 27.5.2005 a uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi dňa 23.2.2011. Taktiež mal súd za preukázané z pripojeného trestného spisu, že žalobca bol v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby (rozsudok Okresného súdu Nové Zámky 2T/69/2013-917 z 5.2.2014). Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Zb., účinného od 1.7.2004. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie NS SR 4 Cdo 183/2009). Z uvedeného je zrejme, že trestné stíhanie voči žalobcovi nemalo byť začaté, resp. že žalobca sa trestného činu, z ktorého bol obvinený, nedopustil. Uvedené značí, že napriek tomu, že rozhodnutie, ktorého nezákonnosť žalobca napáda, nebolo zrušené, oslobodenie žalobcu spod obžaloby je postavené na roveň jeho

zrušení, t.j. hľadí sa na napádané uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi akoby bolo zrušené. Z hľadiska výkladu teleologického, vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (žalobcom), má oslobodenie spod obžaloby rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodené žalobcu spod obžaloby trestné konanie skončilo. To znamená, že zanikli účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným).

32. Súd preto konštatuje, že napádané uznesenie vyšetrovateľa (uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nových Zámkoch ČVS: ORP - 459/OEK-NZ-2005 z 23.2.2011) bolo nezákonné. Taktiež je z vyššie uvedeného zrejmé, že za škodu, ktorá tým prípadne žalobcovi vznikla, zodpovedá štát, za ktorého koná žalovaný (ktorý je vecne pasívne legitimovaný).

33. Vzhľadom na uvedené je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti vychádzať z toho, že žalobca čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 zákona č. 514/2003 Zb. Ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prihliadnuť na to, že štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

34. Predmetom konania v tomto štádiu zostala náhrada škody spôsobená žalobcovi nesprávnym úradným postupom a jej odškodnenie (ospravedlnenie a nemajetková ujma).

35. Pri nesprávnom úradnom postupe, ktorým je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátneho orgánu pri jeho činnosti, ide spravidla o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. I keď podľa ustanovení zákona nie je vylúčená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci činnosti rozhodovacej, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodráža. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou napr. nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania. Štát podľa uvedených ustanovení zodpovedá za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s takým chybným postupom, teda ak je nepravým postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Pokiaľ ale orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za tým účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a podobne, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia. Prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavujú práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu byť hodnotené len podľa ustanovení o nezákonnom rozhodnutí. Za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 uvedeného zákona teda nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností. Činnosť orgánov činných v trestnom konaní a prípadný nedostatok pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa teda potom prejavil práve v obsahu týchto rozhodnutí a z hľadiska zodpovednosti štátu mohol byť hodnotený len podľa § 5-8 zákona č. 514/2003 Zb..

36. Súd má za to (a v tejto časti konania je rozsudok 13C/288/2016-145 z 26.4.2017 právoplatný), že postup orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľa a prokurátora) nebol nezákonný. Žalobca mu vyčítal iba skutočnosť, že trestné konanie trvalo neprimerane dlho. Z obsahu spisu je zrejmé, že trestné konanie začalo 27.5.2005, uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané 23.2.2011, dňa 17.5.2013 bola na súde podaná obžaloba a dňa 5.2.2014 bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Primeranosť dĺžky konania nemožno vyjadriť numericky v zmysle určenia lehoty jeho trvania, ale je nutné túto skúmať a preverovať pri každom prípade jednotliv vo svetle konkrétnych okolností veci. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že kritériami podľa ktorých možno posudzovať primeranosť dĺžky trestného konania sú charakter prejednávanej veci, najmä jej zložitnosť, závažnosť, rozsiahlosť či obťažnosť dokazovania, spôsob správania účastníkov v priebehu konania, prípadné zvláštne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť prieťahy v konaní. Pri uvážení vyššie uvedených kritérií má najvyšší súd za to, že vec obžalovaného žalobcu v primeranej lehote prejednaná bola. Pokiaľ sa týka správania obžalovaných v priebehu konania treba teda uviesť, že oni sám žalobca neprispel výrazným spôsobom k predĺženiu konania (iba v malom rozsahu podaním nedôvodného návrhu na odňatie veci Okresnej prokuratúre v Nových Zámkoch), avšak príčinami týchto predĺžení v každom jednotlivom prípade bolo rozsiahle dokazovanie a tiež prerušenie a zastavenie trestného stíhania (opakované), ktorú dobu nemožno do jeho trvania započítať. Je teda možné zhrnúť, že nedošlo k neodôvodneným prieťahom a neprimeranej dĺžke trestného konania, navyše žalobca v priebehu konania nijakým spôsobom na takú okolnosť neupozorňoval a neriešil. Účelom trestného konania je predovšetkým to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pritom má pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, na predchádzanie a zamedzovanie trestnej činnosti na výchovu občanov v duchu dôsledného zachovávanía zákonov a pravidiel občianskeho spoluzitia i čestného plnenia povinností k štátu a spoločnosti. Trestné konanie je potom ovládané základnými zásadami zaručujúcimi naplnenie vyššie uvedeného účelu trestného konania, ktoré sa uplatňujú nielen z pohľadu samotného obvineného, ale aj z pohľadu práv a povinností ostatných strán a subjektov trestného konania. Je nielen právom, ale najmä povinnosťou orgánu činného v trestnom konaní náležite zistiť skutkový stav a správne ho posúdiť v primeranom čase, k čomu podľa názoru súdu aj došlo.

37. Osobitosťou takejto náhrady škody je to, že pred uplatnením nároku na náhradu škody na súde treba spravidla nárok vopred prerokovať s príslušným orgánom podanou písomnou žiadosťou. Tento nárok má uspokojiť predovšetkým orgán príslušný na prerokovanie nároku. V prípade, že kompetentný orgán v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojil nárok poškodeného čo i len sčasti, poškodený sa môže domáhať uspokojenia nároku na súde a tiež môže podať sťažnosť za prieťahy v konaní. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca svoj nárok na náhradu škody uplatnil na Ministerstve vnútra SR žiadosťou z 23.3.2016, ktorá bola podaná dňa 1.4.2016, prijatá žalovaným (po jej postúpení z MV SR) dňom 8.4.2016 a následne uznaná za neopodstatnenú podaním z 29.6.2016, t.j. došlo k jej predbežnému prerokovaniu. S tým, že žalovaný nárok žalobcu neuznal.

38. Súd uložil žalovanému povinnosť písomne sa žalobcovi ospravedlniť za vydanie nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nových Zámkoch ČVS: ORP - 459/OEK-NZ-2005 z 23.2.2011, ktorým sa začalo trestné stíhanie proti žalobcovi, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom) v zmysle zmeny žalobného petitu z 13.3.2019. V zostávajúcej časti náhrady škody za nezákonné rozhodnutie súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, keď súd má za to, že ospravedlnenie sa žalovaného adresované žalobcovi bude s ohľadom na okolnosti prípadu dostatočným zadosťučinením a to vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

39. Z vykonaného dokazovania mal súd totiž preukázané, že vzhľadom k intenzite zásahu nezákonného rozhodnutia do práv a právom chránených záujmov žalobcu postačí ako zadosťučinenie len samotné konštatovanie porušenia práva, ktoré bude vzhľadom k okolnostiam primeranou satisfakciou. Vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (uvedeným vyššie) nie je potrebné uhrádzať aj nemajetkovú ujmu (poukaz na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Zb.). V tejto časti žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal, že by došlo nezákonným rozhodnutím (ktoré súd vyššie konštatoval) k takému zásahu do jeho práv a zákonom chránených záujmov, že by bolo potrebné odškodniť ho i priznaním nemajetkovej ujmy. Je pochopiteľné, že uvedené nezákonné rozhodnutie negatívne ovplyvnilo žalobcu, avšak jeho vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti nebola výrazne znížená, resp. nepreukázal, že by k takému jej zníženiu došlo, prípadne, že by došlo k takému poškodeniu jeho zdravia alebo inému následku, ktorý by bol tak závažný, že by sa ospravedlnenie a konštatovanie nezákonného rozhodnutia

javilo ako nedostatočné. Sám žalobca síce uviedol, že trpel psychicky, na strane druhej však potvrdil, že lekársku pomoc vyhľadať nemusel. Taktiež svedok Alaksza uviedol, že jeho vedomosť o trestnom stíhaní vedenom voči žalobcovi nijako jeho vzťah k nemu neovplyvnilo a tiež neovplyvnilo jeho dôveru k nemu, dcéra žalobcu ani len nevedela z čoho bol jej otec obvinený, pričom je otázne, či narušenie jej vzájomného vzťahu s otcom, o ktorom vypovedala, bolo spôsobené práve trestným stíhaním, či do akej miery. Taktiež svedkyňa V. neuviedla žiadnu takú okolnosť, ktorá by viedla k záveru tvrdenému žalobcom o závažných následkoch trestného stíhania na žalobcu. Súd preto konštatuje, že nebol preukázaný taký zásah a vplyv nezákonného rozhodnutia (ktoré súd konštatoval) do osobnostných práv žalobcu, ktorý by nebol dostatočne odškodnený vyššie uvedeným spôsobom bez toho, aby žalobcovi musela byť priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

40. Súd písomné ospravedlnenie žalovaného v znení uvedenom v prvom výroku tohto rozsudku a to za škodu, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím, považuje za dostatočné odškodnenie žalobcu. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy trestné stíhanie predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Pri výklade zákona č. 58/1969 Zb. tak, aby bol tento výklad konformný s Ústavou SR treba prijať záver, že pod pojmom náhrada škody treba rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy.

41. Žalobca má v konaní nielen povinnosť tvrdenia, ale i dôkaznú povinnosť. Preto je na ňom, aby predložil alebo označil dôkazy preukazujúce dôvodnosť priznania nemajetkovú ujmu v uplatnenej výške. V tomto smere súd nemôže nahrádzať jeho činnosť pri navrhovaní dokazovania. Súd má za to, že žalobca nepreukázal zásah do svojich práv v takej intenzite, aby sa ospravedlnenie, ktoré mu súd priznal, javilo ako nedostatočné odškodnenie žalobcu za nezákonné rozhodnutie. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že vedenie trestného stíhania voči jeho osobe malo až také negatívne dôsledky v jeho osobnom živote, pokiaľ ide o okruh priateľov, známych, susedov a pod., ako deklaroval vo svojej žalobe. Žalobca (okrem negatívnych dopadov na jeho bývalom pracovisku, resp. v rodine) nepreukázal, že by v dôsledku trestného stíhania bola znížená jeho česť príp. dôstojnosť v spoločnosti. Tieto tvrdenia zostali len vo všeobecnej rovine jeho tvrdení, avšak bez preukázania týchto skutočností relevantným dôkazom (aj v tomto smere dokazovanie zaťažovalo žalobcu). Napriek tomu už len samotné vedenie trestného stíhania voči osobe navrhovateľa je spôsobilé prívodiť navrhovateľovi ujmu, ktorú je možné odškodniť len priznaním nemajetkovej ujmy, o to viac. Žalobca bol počas tohto obdobia neustále pod tlakom, už len z dôvodov účasti na jednotlivých úkonoch orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom, čo nepochybne prispelo k jeho stavu psychickej neistoty. Je teda nepochybné, že predmetné trestné stíhanie zanechalo stopy na psychike navrhovateľa, keď tento z hľadiska viktimácie je „obeťou“ predmetného trestného konania.

42. Súd z týchto dôvodov ospravedlnenie žalovaného v znení, ktoré je obsahom prvého výroku tohto rozsudku, považuje za dostatočné odškodnenie žalobcu.

43. Pokiaľ ide o obranu žalovaného v zmysle nenaplnenia obligatórnych náležitostí pre vznik nároku na náhradu škody, keď podľa tvrdenia žalovaného nedošlo ku vzniku škody a nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, je treba uviesť, že ako to už konštatoval i odvolací súd v rozsudku 7Co/298/2017-204 z 13.12.2018, k nezákonnému rozhodnutiu došlo, čím bola naplnená prvá s obligatórnych podmienok pre vznik nároku na náhradu škody. Je nesporné, že žalobca bol uvedeným nezákonným rozhodnutím poškodený na svojich osobnostných právach a že došlo k zásahu do jeho súkromia. Každé takéto nezákonné rozhodnutie smerujúce voči nevinnému totiž vyvoláva určité následky, negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného a už samotný fakt obvinenia je pre neho záťažou, ktorá zasahuje do jeho osobnej cti a dobrej povesti, pričom je otázne iba to, do akej miery sa tak deje. Z uvedeného vyplýva, že už samotným vydaním nezákonného rozhodnutia došlo na strane žalobcu ku škode a že tá bola spôsobená práve vydaním nezákonného rozhodnutia a v jeho dôsledku, a že teda je naplnená i podmienka príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím.

44. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď súd konštatuje, že každá zo strán mala v konaní úspech v určitej (približne rovnakej) časti predmetu konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd Nitra. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (označenie toho, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis odvolateľa) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.